Р Е Ш Е Н И Е
№ 2664

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски
ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов
Миглена Недева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **9467** по описа за **2013** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 01.07.2013 г., постановено по НАХД № 66610/2013 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № Р-10-265/04.06.2012 г., издадено от Зам.-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ЗАД [фирма] ЕИК по Булстат:[ЕИК], за две нарушения по чл.63, т.1 от Кодекса за застраховането, са наложени две имуществени санкции в размер на 1000 лв. всяка, на основание чл.319, ал.1, т.2 от КЗ.

Недоволно от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, чрез пълномощника си юк.Л., обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът излага подробни оплаквания за недоказаност на нарушението и за потиворечие на съдебния акт с норми на европейското право. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП.

Ответникът по касация - Директорът на Комисията за финансов надзор, чрез пълномощника си юк.С. взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Представя писмени бележки с развити подробни съображения.
Представителят на Софийска градска прокуратура предлага касираното решение да се остави в сила като правилно и законосъобразно.
Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обоснованост на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:
Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.
Производството пред СРС е повторно и е в изпълнение на указанията, дадени в отменително решение № 2258 от 05.04.2013 г. на АССГ, постановено по дело № 587/2013 г., с което е отменено решение от 19.12.2012 г., постановено по НАХД № 13014/2012 г. по описа на СРС и делото е върнато на същия съд за разглеждане от друг състав. АССГ е дал указания на първоинстанционния съд да обсъди доказателствата поотделно и в съвкупност, съобразно действителното им съдържание, като посочи кои от тях кредитира и защо, както и да прецени необходимо ли е събиране и на други доказателства, необходими за изясняване на обективната истина. Дадени са указания Съдът да изложи мотиви по същество относно това извършено ли е нарушението или не.
Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.
СРС е бил сезиран с жалба срещу НП № Р-10-265/04.06.2012 г. на КФН. Същото е издадено въз основа на АУАН № Р-06-829/05.12.2011 г., съставен от експерт в дирекция "Застрахователен надзор" на КФН. Обективираните в акта констатации се свеждат до това, че ЗАД [фирма] е сключило полици № 11111890760041/09.11.2011 г. и № 11111890777304/10.11.2011 г. по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, с премии, които не съответстват на размер на поетия риск и са различни от представените в КФН.
След обстоен анализ на относимите обсоятелства актосъставителят е приел, че и за двете полици минималната рискова премия, на база на която застрахователят следва да определи размера на резерва по чл.11а от Наредба № 27/29.03.2006 г. за реда и методиката за образуване на техническите резерви от застрахователите и от презастрахователите, и на здравноосигурителните резерви, е по-висока от определената по полиците премия. Приел е, със сключване на посочените застрахователни полици по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите с премии, които не съответстват на размера на поетия риск и са различни от представените в КФН, дружеството е нарушило чл.63, т.1 КЗ.
Процесната имуществена санкция е наложена при тази фактическа и правна обстановка, която е възприета в пълнота и възпроизведена в спорното НП, като имуществената санкция за процесното нарушение е наложена на основание чл.319, ал.1, т.2 КЗ.
С касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление, като е приел, че нарушението е безспорно доказано. Изтъкнал е, че АУАН и НП съдържат всички изикуеми по закон реквизити, а административно-наказателното производство е проведено без съществени процесуални нарушения. Съдът е отхвърлил оплакването за пропускане на срока по чл.34 ЗАНН, както и за изтичане на общата погасителна давност. Приел е, че наложената в минимален размер имуществена санкция съответства на тежестта на нарушението.

Административен съд-София град намира, че касираното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.
Първоинстанционният съд е формирал аргументирани правни изводи в съответствие с приложимия материален закон.
Касационната инстанция споделя изводите на районния съд във връзка с обоснованата от него теза, че застрахователната премия по застраховка "Гражданска отговорност" трябва да покрива както задълженията във връзка с поетия риск, така и извършените от застрахователя разходи по вида застраховка, които не са съобразени от застрахователя.
Премията по чл.63, ал.1,т.1 КЗ е рискова, а тази по чл.65, ал.1 от кодекса - застрахователна. Рисковата премия се определя от размера на поетия риск и на разходите и е част от застрахователната премия по чл.65, ал.1 КЗ, съгласно която застрахователните и презастрахователните премии трябва да бъдат достатъчни, изчислени на базата на разумно актюерско допускане, така че да осигуряват изпълнението на всички задължения на застрахователя, съответно-презастрахователя, включително образуването на достатъчни технически резерви. На следващо място според чл.65, ал.1 КЗ, за изпълнение изискването на ал.1 финансовото състояние на застрахователя и неговата платежоспособност в дългосрочен план се прогнозират само въз основа на премиите като единствен източник на приход. Наказващият орган е преценил брутната премия, предвидена в действащата тарифа на ЗАД [фирма], включваща в себе си рисковата премия и административните и аквизиционни разходи с определените размери на средната за пазара рискова премия по вид МПС, минимално необходима за покритие на риска по застраховка "Гражданска отговорност", с оглед спазване на изискването за достатъчност на премиите и е приел, че размерът на брутната дължима премия, сравнен с размерите на минимално необходимата сума за покритие на риска (рискова премия) за съответния вид МПС, съвпада или е по-нисък от определените в заповедта нива на минимално необходимата сума за покритие на риска. Приел е също, че самата брутна дължима премия, след приспадане на отстъпката от 30% не съответства на минималната необходима сума за покритие на риска (рискова премия), т.е.самата брутна дължима премия е равна или по-ниска от рисковата премия. Поради това се налага изводът, че нарушението по чл.63, ал.1 КЗ е доказано.
Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.29 от Директива 92/49/Е. на Съвата относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с прякото застраховане, различно от животозастраховането и за изменение на Директиви 73/239 Е. и 88/357/Е.. Цитираната разпоредба не е приложима в случая, тъй като минималните рискови премии са всъщност необходимите суми за покриване на риска по застраховката "Гражданска отговорност" при образуването на техническите резерви, предмет на регулация от Наредба № 27/29.03.2006 г. и наказващият орган не е определял застрахователната премия вместо застрахователя. Проверката на КФН е във връзка с упражняването на нейното правомощие за финансов надзор на комисията, регламентирано в чл.13 от директивата. Констатирайки несъответстие в размера на застрахователната премия, наказващият орган не определя същата вместо застрахователя, а единствено упражнява правомощията за финансов надзор, с цел гарантиране правата на потребителите.
Съдът е постановил решението съобразно приложимите материално-правни норми,

без да е допуснал релевираните в жалбата касационни основания. Посоченото в АУАН и в НП нарушение е доказано по несъмнен начин в съдебното производство, поради което касационното оплакване за неправилно приложение на материалния закон е неоснователно.
Изложеното дотук налага да се приеме, че като е потвърдил наказателното постановление, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила.
Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.07.2013 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 66610/2013 г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.